

PALESTINA A L'ORIENT MITJÀ: OPOSICIÓ AL NEOLIBERALISME I AL PODER D'EUA

Adam Hanieh

02/09/2008

20/09/2008

www.nodo50.org/ceprid

Traduït al castellà per María Valdés

En els últims sis mesos, l'economia Palestina ha estat radicalment transformada sota un Nou pla traçat per l'Autoritat Palestina (AP) anomenat 'Reforma Palestina i Pla de Desenvolupament' (RPPD). Desenvolupat en estreta col·laboració amb institucions com el Banc Mundial i el Departament Britànic pel Desenvolupament Internacional (DBDI), la RPPD actualment està sent implementada a Cisjordània on exerceix el control l'administració d'Abu Mazen (AP).

Entenent la lògica del marc de l'economia és crític valorar la conjuntura actual del forceig o lluita palestina. La visió neoliberal que recolza aquestes polítiques és un eix central per la direcció política promoguda pel Govern d'Israel, l'Autoritat Palestina (AP), i els seus seguidors Estats Units (EU) i la Unió Europea (UE). L'objectiu, com explica la primera part d'aquest article, és formalitzar una estreta xarxa de control Palestí i les zones industrials associades, dependents de l'ocupació israeliana, i a través de la qual es garanteixi un fons de mà d'obra barata palestina explotada pels grups capitalistes regionals israelians, palestins i altres. L'evolució del marc institucional per l'economia palestina no només incorpora a l'ocupació israeliana en el camí del 'desenvolupament', sinó que també actua per fomentar la culpabilitat en les èlits polítiques i econòmiques palestines pel que fa a com operen aquestes estructures.

Com un anàlisi, sigui com sigui, és sols part de la història. La segona part d'aquest article argumenta que aquests canvis a la Franja de Gaza i Cisjordània no poden ser completament comprensibles sense una avaluació al marc regional de l'Orient Mitjà. En les últimes dues dècades, i particularment accelerada sota l'Administració de Bush, els EU han exercit una política d'integració de les seves bases d'ajuda a la regió dins d'una única zona econòmica neoliberal unida als EU a través d'una sèrie d'acords bilaterals de comerç. Aquesta visió està enfocada a la promoció d'un lliure flux de capital i bens (però no necessàriament treball) per tota la regió de l'Orient Mitjà. Els mercats de la regió seran dominats per la importació d'EU, amb treball barat, concentrats en zones d'economia 'lliure' de propietaris de capital regional i internacional, elaborant baixos costos d'explotació destinats als mercats d'EU, la UE, Israel i el Golf.

Un component central d'aquesta visió és la normalització i integració d'Israel dins de l'Orient Mitjà. Els EU inciten a l'Orient Mitjà a una treva prioritant el capital Israelità al capital Occidental i del Golf, recolzant la zona neoliberal per tota la regió. El que significa que la històrica destrucció israeliana dels drets nacionals palestins haurà de ser acceptada i beneïda per tots els estats a la regió. Enlloc d'una autodeterminació real palestina (primera i principalment pel dret al retorn dels refugiats), un simbòlic estat

artificialserà format als territoris dependents per la Franja de Gaza i Cisjordània. Aquesta fita és un pre-requisit essencial de l'estratègia d'EU a la regió. Les nostres activitats polítiques han d'informar sobre aquesta interpretació si desitgem construir, exitosament, moviments de solidaritat efectius per confrontar i aturar aquest projecte.

Neoliberalisme a Palestina: La reforma i el Pla de Desenvolupament

El 17 de desembre de 2007, a un dia de la conferència de París, més de 90 representants internacionals de varis països i organitzacions donants es van reunir per garantir el seu recolzament al Govern de l'Autoritat Palestina encapçalat pel president Mahmoud Abbas (Abu Mazen) i el Primer Ministre Salam Fayyad. La conferència va ser la més llarga en el seu tipus des de 1996, i va ser presidida pels governs de França i Noruega, Toni Blair (com a representant del Quartet de l'Orient Mitjà), i la Comissió Europea. Seguint els discursos de varis membres dels estats de la UE, l'Autoritat Palestina, el Fons Monetari Internacional, i el Govern d'Israel, es prometen a l'Autoritat Palestina més de 7,7 bilions de dòlars.

El principal propulsor per aquesta conferència era l'intent d'adquirir suport financer per la nova estratègia econòmica de l'Administració Palestina anomenada la Reforma Palestina i el Pla de Desenvolupament per 2008-2010 (RPPD). Basada en una detallada sèrie de propostes escrites pel Banc Mundial i altres institucions financeres internacionals, l'ampli perfil de la RPPD va ser primerament presentat al Novembre de 2007. Des d'aquest moment aquesta s'ha convertit en el marc guia per la política econòmica, particularment a les àrees de Cisjordània on la presidència d'Abu Mazen exerceix el control.

La primera cosa a notar sobre la RPPD és que la mà d'obra pesada del Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional, i altres institucions neoliberals com el Departament Britànic pel Desenvolupament Internacional (DBDI) pot ser clarament reconeguda en les seves perspectives i política de recomanacions. L'argument rere la RPPD és explícitament neoliberal, fent una crida a l'AP a emprendre una sèrie de reformes fiscals per fomentar un 'ambient apropiat pel sector privat' com la 'màquina per sostenir el creixement econòmic'. Les organitzacions proletàries palestines han anat més enllà de com el defineixen les institucions financeres neoliberals "a de facto 'govern fantasma' a Cisjordània dictant el pla de desenvolupament del Govern de Salam Fayyad". Què significa la RPPD pels palestins actualment? Com el seu nom suggereix, hi ha dos components principals en la política de la RPPD: 'reforma' i 'desenvolupament'. El component 'reforma' compromet a l'AP amb un programa d'enduriment fiscal que excedeix les mesures imposades per IMF i el Banc Mundial a qualsevol altre estat a la regió. Existeixen tres elements claus en aquest programa.

Primer, és probablement el més sever atac a qualsevol sector públic al Mitjà Orient a la història recent, l'AP es va comprometre a aturar el 21% dels treballadors del sector públic pel 2010. Prop de 40.000 persones perdran els seus llocs de treball amb aquesta suspensió massiva.

Segon, l'AP ha promès no elevar cap salari en el sector públic durant els següents tres anys. En un ambient de molts alts nivells d'inflació (11% fins a març de 2008) i elevat ràpidament els preus dels aliments i l'energia, aquest congelament salarial és una recepta desastrosa per la meitat de les persones a la Franja de Gaza i Cisjordània.

Finalment, un component clau addicional per la RPPD és la necessitat de que els

ciudadans presentin un 'certificat de pagament' dels impostos per rebre qualsevol servei municipal o governamental. Aquesta mesura tindrà un impacte dramàtic en els pobres, quan els serveis de subvenció d'electricitat i aigua (per exemple permetent que aquests serveis continuïn tot i no pagar els impostos) era un mitjà central de subsistència per milions de persones en un ambient de vertiginosa pujada dels nivells de pobresa. Aquesta nova mesura significa que als individus que sol·licitin varis serveis -incloent targetes d'Identificació, llicències d'automòbils, permisos de construcció, etc.- els hi seran negats si tenen impostos pendents. Els empleats del sector públic tindran impostos d'acord als seus salaris.

Les Institucions Financeres Internacionals posicionen com a altra prioritat en la RPPD que virtualment tot donatiu en recolzament a l'Autoritat Palestina -incloent els 7,7 bilions de dòlars destinats a la Conferència de París- és condicional a la seva implementació. Per garantir el seu compliment, s'establirà un nou compte bancari anomenat Fons Confiable de la RPPD a través del qual fluirà el recolzament internacional a l'AP. Aquest compte té capçalera a Washington DC i serà administrat per la Banca Mundial. El Banc està explícitament condicionat a que els pagaments a realitzar a través d'aquest compte estiguin basats en “avaluació del progrés d'implementació de la RPPD”.

Una “Cultura de Dret”?

Per comprendre completament l'impacte de les mesures de la RPPD, necessiten posicionar-se en el context de la situació econòmica existent a la Franja de Gaza i Cisjordània (WB/GS). Durant el període 1999-2007, el GDP palestí per capita es va reduir aproximadament a dos terços i els estalvis privats van ser esborrats com a conseqüència dels atacs israelians a les àrees palestines. Aquests són els pitjors nivells de pobresa mai testimoniats: prop de tres quartes parts de les llars a Gaza, i molt més de la meitat a Cisjordània avui viuen en la pobresa.

A més, en els últims 15 anys hi ha hagut un canvi significatiu en l'estructura de les forces de treball palestines com a resultat d'aquestes polítiques. Israel ha reduït la seva dependència en la mà d'obra palestina en àrees com la construcció i l'agricultura, substituint a aquests treballadors amb mà d'obra immigrant de regions com Àsia i l'Orient Europeu. Com a resultat, el treball a l'AP s'ha convertit en el principal mitjà de subsistència pels palestins a WB/GS. Prop d'una cinquena part dels treballadors palestins a la Franja de Gaza i Cisjordània són empleats de l'AP en sectors com l'educació, la salut, la seguretat, i assumptes municipals. En un ambient de creixent radi de dependència (un promig de 5.3 persones eren dependents de cada empleat al 2007), prop d'1 milió de persones depenen dels llocs de treball del sector públic. El 5 de febrer de 2008, poc després de l'anunci de les mesures fiscals de la RPPD, els treballadors del sector públic van iniciar una vaga. A més de protestar per les reduccions de sous i el “Certificat de pagament”, els treballadors van exigir un augment en el component del sou anomenat “Costos de viatge” degut a l'augment dels costos de transport (resultat de llocs de control militar israelians i augments del preu del combustible).

La vaga va ser un gran fracàs en l'intent de retenir la posada en marxa de la RPPD. Una de les raons principals va ser el fet de que els treballadors del sector públic a Cisjordània (i els seus representants del sindicat) estan tradicionalment relacionats amb Al-Fatah, el partit governant que domina l'Autoritat Palestina i és responsable de la RPPD. Degut a aquesta relació, les vagues i les altres accions de treball tendeixen a ser reduïdes en favor de la conveniència política.

Però la vaga va demostrar el gran abisme existent entre la trajectòria neoliberal de l'Autoritat Palestina i el seu dèbil reclam a l'alliberament nacional. Un dels indicadors més contrastants va ser el llenguatge utilitzat per la presidència de l'AP en la referència al "Certificat de pagament" proposat a la RPPD. Repetidament durant tota la vaga, il·lustres representants de l'AP van condemnar als treballadors del sector públic i als pobres per la seva suposada "Cultura anti-pagament" i "Sentit del dret".

Ha de ser clarament comprès que la població palestina al WB/GS no té control sobre serveis bàsics com l'aigua, l'electricitat, i l'accés telefònic. Com a conseqüència del sistema del control establert per Israel en aquestes àrees, tots aquests serveis són proporcionats per companyies israelianes a través d'interlocutors palestins. La factura que un client rep per electricitat pot estar escrita en àrab, però el servei és atribuït a una font d'una companyia israeliana (amb excepció d'una petita quantitat d'energia elèctrica que és generada a la Franja de Gaza).

Degut a aquesta relació, el "Certificat de Pagament" de la RPPD significa essencialment que l'AP juga el paper de col·lector d'impostos per les companyies israelianes, escollint com a objectiu les capes més pobres de la comunitat en busca de sostenir l'estructura de la ocupació. Pitjor encara, el llenguatge neoliberal adoptat per l'AP culpa a milions de persones en condicions de pobresa mai vistes abans per l'intent de trobar una via de subsistència.

L'activista sud-africà Salim Vally ha notat recentment que els governs municipals neoliberals a Sud-àfrica utilitzen el mateix llenguatge de "Cultura del dret" per justificar el fracàs de pagament d'impostos als residents dels poblats pobres. Certament, en una confirmació sorprenent de l'ús de tendències similars en ambdós països, Vally revela que fa uns quants anys, funcionaris del govern municipal sud-africà de Cape Town van premiar a una delegació Palestina visitant (incloent negociador principal de l'AP, Saeb Erekat), amb un subministrament de mesuradors de pre-pagament d'aigua com a part de la campanya per incitar la imposició de les tarifes d'us. L'AP ha promès instal·lar aquests mesuradors com a part de la RPPD.

Destruïnt una cinquena part de la força laboral, imposant una congelació salarial quan els preus es disparen, i obligant als pobres a que paguin milions de dòlars d'impostos, la RPPD tindrà un impacte despietat i sense paral·lel sobre la població. Aquestes mesures neoliberals, indubtablement, obriran fissures significants dins de les diferents forces polítiques i els moviments socials durant el proper període. Però la clau per a una resposta efectiva és l'enteniment de que la RPPD no és únicament un intent deliberat d'empobrir a la població. Preferiblement, té per objectiu complementar el segon component de la RPPD: el seu model especial del "Desenvolupament".

"Desenvolupament" i el Model de Zona Industrial

Juntament a les mesures fiscals abans mencionades, la RPPD promou una sèrie de projectes de desenvolupament que han estat enormement recolzats pels EUA, la UE i el govern israelià. Una condició prèvia essencial per aquest model de desenvolupament és l'estanc de desesperació i pobresa de treballadors palestins, que estan disposats a acceptar els treballs previstos sota aquest tipus de desenvolupament. Això és la intersecció entre els components "Reforma" i "Desenvolupament" de la RPPD.

El model de desenvolupament de la RPPD té com a objectiu utilitzar la mà d'obra barata palestina en zones industrials i estancaments, ubicats als llindars de les zones laborals dels territoris palestins a Cisjordània. Sota aquesta visió, el capital israelià, palestí i regional cooperarà (sota l'estandart de la "Pau") dins d'aquestes zones industrials per aprofitar els baixos costos del sou palestí. Mentre alguna d'aquestes produccions involucrarà a sectors tradicionals de baix valor com tèxtils, algunes zones es concentraran en complementar sectors d'alta tecnologia de l'economia israeliana on la força laboral palestina de bona educació pot oferir alternatives de sou baix. Els articles produïts seran exportats als EUA, a la UE i als estats federals del golf. L'Autoritat Palestina tindrà el paper de supervisar la milionària potent reserva de treball tancada rere les parets i punts de control dels territoris palestins. A canvi, la direcció de l'AP exercirà la parafernalia d'un estat, obtindrà els privilegis de viatjar i moure's lliurement, i guanyarà un interès en els guanys que flueixen de les zones.

El primer escenari per aquest pla es concentra a Cisjordània on el govern d'Abu Mazen i Salam Fayyad exerceix el poder i pot implementar aquesta visió amb l'ajuda d'Israel. Una sèrie de zones industrials estan planificades a les àrees properes a Jenin, Nablus i Tarqumiya (prop d'Hebron). Tot i que els detalls exactes d'aquestes zones han estat guardats en secret, les institucions involucrades afirmen que s'espera que la fase inicial garanteixi treball a prop de 40.000 treballadors directament amb un número similar de treballs creats "indirectament" fora de les zones. Si aquests plans arriben a realitzar-se tindran un impacte molt important sobre l'estructura del treball palestí a Cisjordània: al voltant del 20% dels treballs a Cisjordània estaran relacionats d'alguna manera amb aquestes zones industrials.

Dins d'aquestes zones, les lleis de treball palestines i israelianes, els nivells de sou, les reglamentacions sobre el medi ambient, o altres condicions del lloc de treball no seran aplicables. El moviment dins i fora de les àrees estarà controlat pels militars israelians i les forces de seguretat de Palestina. Presumptivament, si s'aplica el típic control de moviment israelià, els treballadors necessitaran passar severos controls de seguretat per obtenir els permisos de treball necessaris. D'aquesta manera, l'habilitat de treballar es limita a obeir ordres militars israelianes (més d'11.000 palestins han estat condemnats com a presoners polítics actualment per infringir aquestes ordres militars). El principal sindicat de comerç a Cisjordània i la Franja de Gaza, la Federació General Palestina de sindicats de Comerç (PGFTU), no obtindrà el dret de representar a treballadors a les zones industrials.

Els plans per la zona de Tarqumiya semblarien confirmar aquesta prognòsis. Turquia serà el soci fonamental i financer de les fàbriques a la zona i controlarà la seguretat interna. L'AP i Israel controlaran la seguretat externa des de les seves respectives zones. Les fonts turques esperen establir al voltant de 200 fàbriques a la zona, donant treball a uns 10.000 palestins. Els representants de negocis turcs noten que en un ambient global d'articles barats xinesos, les zones com Tarqumiya ajudaran a la relocalització de la indústria turca a l'altra banda de la regió per aprofitar els avantatges de la mà d'obra barata. També esperen que els articles produïts a la zona siguin exportats als EUA, a la UE i als estats federals del golf. A més de l'explotació de la mà d'obra barata, aquestes zones serveixen per normalitzar i legitimar les estructures existents de l'ocupació. Un exemple clar d'això ho mostra l'Estat Industrial Jenin (JIE). La regió pel JIE ha estat confiscada als agricultors palestins dues vegades: al 1998 quan l'AP va proposar la primera idea per la zona industrial, i després al 2003, quan l'exèrcit israelià va confiscar la regió com a part de la construcció del mur de l'apartheid "Zona de seguretat". Efectivament, en un exemple sorprenent de com aquest model de desenvolupament és

integrat amb les estructures de l'ocupació, el mur emmotllarà la frontera del nord del JIE.

La centralització de la zona industrial "Desenvolupament" model pels EUA, Israel i l'AP va ser confirmada a finals de març del 2008 durant una visita de la Secretària d'Estat Nord-americà Condoleezza Rice a la regió. El 30 de març, en una reunió convocada entre Rice i el Ministre de Defensa israelià Ehud Barak, i el primer ministre de l'AP Salam Fayyad a Jerusalem, l'establiment de zones industrials va ser el tema més important de la discussió. A la reunió, Israel va acceptar facilitar l'establiment de Tarqumiya i el va presentar com un indicador de "Construcció de confiança". El projecte de Tarqumiya també ha estat extremadament promogut per Tony Blair com un dels quatre projectes anomenats "D'impacte ràpid" units a la posada en pràctica de la RPPD.

Maig: "Conferència d'inversió Palestina"

Com va demostrar la reunió de març realitzada entre Rice, Barak i Fayyad, la construcció de zones com Tarqumiya i el JIE és una gran prioritat per les negociacions polítiques en curs. Un altre component de la reunió triple va ser la discussió de com Israel ajudaria a facilitar una "Conferència d'inversió Palestina", convocada a Betlem del 21 al 23 de maig. Inqüestionablement, aquesta conferència va confirmar la trajectòria neoliberal de l'Autoritat Palestina i la integració de l'ocupació militar israeliana al seu model de desenvolupament.

Més de 1.000 delegats van assistir a la conferència, incloent totes les figures importants de l'Autoritat Palestina (Abu Mazen, Salam Fayyad, i altres Ministres claus hi eren presents). Va reunir als capitalistes palestins més adinerats des de fora del país (particularment de Nord-amèrica i Europa) així com grups regionals de capital àrab de Jordània, el golf, i d'altres llocs. La conferència va ser patrocinada pels principals grups empresarials palestins actius a Cisjordània i Gaza (incloent el Banc Àrab, el Banc de Palestina, Paltel, la Companyia de Contractistes Consolidats, la Companyia d'Inversió Palestina Àrab); el gran capital estranger (Cisco, Intel, Coca-cola, hotels de Marriott, Booz Allen Hamilton); i organitzacions governamentals dels EUA i europees (USAID, DFID, i l'agència de desenvolupament francesa).

L'objectiu fonamental de la conferència era exhibir els atacs neoliberals sobre el sector públic implementats per l'AP sota la RPPD, subjectant-ho com a "Bo pel Negoci" i una raó atractiva d'invertir en àrees palestines. A més de les zones industrials abans mencionades, alguns projectes van ser promoguts durant tota la conferència que va tenir per objectiu unir el capital àrab i israelià en inversions conjuntes. Empresaris israelians van ser convidats a assistir-hi, tot i que aquest fet no va ser divulgat extensament degut a la oposició del públic palestí amb aquest tipus de projectes conjunts. Un dels projectes il·luminats durant la conferència va ser "Corredor per la Pau i la Prosperitat" (CPP), que aspirava a crear una zona agro-industrial a les àrees fèrtils de la Vall del Jordà. Per segles la Vall del Jordà ha estat una àrea agrícola fonamental per agricultors palestins a Cisjordània. Però després de l'ocupació de la zona al 1967, els militars israelians van desallotjar a molts d'aquests agricultors, van confiscar les terres, i van establir assentaments israelians (primer com a assentaments militars-agrícoles i després com a agroindústria israeliana i assentaments civils). Controlant l'aigua, les rutes d'accés, i altres recursos, la regió es va convertir essencialment en zona militar israeliana, tot i que els pobles palestins es van quedar dispersos a la zona.

El CPP aspira a fundar una zona agrícola comercial lliure a l'àrea que convertirà a menor

escala als agricultors palestins en jornalers i subcontractistes per engrandir l'agro-indústria controlada pel capital israelià i regional. En altres paraules, el CPP no només consent l'ocupació i l'expropiació de la regió que ha tingut lloc durant els passats 40 anys a la Vall del Jordà, sinó que aspira a integrar aquesta ocupació en el mateix projecte. El creixement de la producció agrícola com a part del CPP no farà res per alleugerir l'assumpte de la garantia d'alimentació a la zona: es productes són dirigits a l'exportació a Israel i als estats federals del golf.

Una indicació final de la relació entre les estructures de la ocupació i el model de desenvolupament neoliberal és el suport brindat per l'Exèrcit israelià a la mateixa Conferència. Mentre als residents de Betlem els impedeixen moure's sense realitzar els complicats procediments de seguretat, els documents d'identitat de colors especials, i els delicats punts de control; els participants a la Conferència van entrar al país i se'ls va atorgar el dret a viatjar sense l'assetjament o qualsevol tipus de revisions de seguretat als límits israelians. Tot i que més de 200 palestins a la Franja de Gaza es van morir l'any passat degut al setge israelià i a la incapacitat de viatjar per aconseguir tractament mèdic d'urgència; les autoritats israelianes van permetre al negociant de Gaza d'assistir a la conferència. El cartell aixecat amb els logotips de l'Exèrcit d'ocupació israelià va ser escrit en àrab, hebreu i anglès. Hem d'emfatitzar que la conferència no va passar sense la forta oposició de les forces populars dins de Cisjordània i la Franja de Gaza. Una declaració treta pel Boicot, el Desposseïment, i el Comitè Nacional de Sancions, i aprovada per un ampli grup de forces polítiques, deia: "El desenvolupament econòmic i social a Palestina és crucial, i és imperatiu que hem de donar un pas per millorar la situació econòmica i política actual. Però tot i que les conferències nacionals i internacionals en curs dissenyades per reunir els esforços i recursos nacionals, i tot i el recolzament de la solidaritat internacional, creiem que la conferència econòmica que tindrà lloc a Betlem durant els propers dies, amb l'assistència de representants oficials i no-oficials israelians, comporta unes serioses implicacions polítiques que poden ser omeses... Els projectes proposats prenen com el seu punt de partida la participació israeliana en el control de la decisió a prendre, i el control israelià sobre la seva situació jurídica... [Aquests] van ser dissenyats per cobrir les demandes econòmiques de l'administració israeliana, no les del poble palestí... Aquests no són els projectes de desenvolupament que volem o necessitem. El que requerim és una conferència palestina nacional amb el recolzament àrab i internacional per reforçar la fermesa palestina i com a pas cap a la fi de la dependència de la ocupació i la seva economia".

En resum, les mesures fiscals de la RPPD i els seus projectes de desenvolupament aliats no contribuiran, de cap manera, a finalitzar la ocupació israeliana a Cisjordània i la Franja de Gaza. En realitat, aquestes mesures només actuaran per reforçar aquesta ocupació atorgant-li la suposada legitimitat i la benedicció del lideratge de l'Autoritat Palestina. La vasta majoria de la població en aquestes àrees descobrirà que les seves condicions de vida empitjoren com a resultat directe d'aquests plans.

Les forces que impulsen aquest tipus de visió neoliberal dins l'Autoritat Palestina no només són resultat de la corrupció, les lluites internes, o les opcions estratègiques errònies. Preferentment, estan arrelades dins d'una cobertura estadounidenca dirigida a la reconfiguració econòmica de l'Orient Mitjà.

Neoliberalisme, el “Nou Orient Mitjà” i Palestina

A finals dels 60, amb el fracàs definitiu del colonialisme britànic i francès a l'Orient Mitjà, els EUA es van aixecar en busca de ser el poder imperial dominant dins de la regió. Degut a la presència del petroli, l'Orient Mitjà va passar a ser críticament important per la construcció de la cobertura de l'hegemonia dels EUA en un règim global. El control dels recursos de la regió funciona simultàniament amb la garantia vital dels productes, proveeix un origen de guanys, i és com un garrot amb el qual influir en poders rivals dins del mercat internacional. En els últims 30 anys, la regió -particularment els estats federals del Consell de Cooperació del Golf (CCG)- ha assumit un paper cada cop més important com un origen dels fluxes de capital sobrant -i el poder per tant en conjunt- dins de l'ordre financer global. La política dels EUA cap a la regió és impulsada per aquests factors. Degut a que Orient Mitjà és un dels nexes essencials del poder dels EUA en conjunt en l'economia mundial, està obligat a desenvolupar un marc polític que sostindrà i mantindrà la seva influència a la regió. Aquest marc polític (conegut com la “Política exterior” dels EUA) és treballar a nivell de debats diaris, lluites, i experiències de capital dels EUA i el dels seus representants en governs, sales de juntes, i reunions de coneixement. Tot i les veritables i importants diferències que apareixen contínuament, un ampli consens ha aparegut durant les últimes quatre dècades sobre com exercir i mantenir influència a la regió. Aquest consens es recolza en tres pilars fonamentals.

Primer, com a qualsevol altra part del món, els EUA depenen de governs corruptes i èlits que són, a la vegada, dependents d'ell per garantir la seva supervivència militar i econòmica. Podem veure això més clarament en el cas de Jordània i Egipte -dos aliats essencials dels EUA a la regió-. Aquests governs cooperen estretament amb els EUA en qüestions de seguretat i llaços econòmics tan regionals com globals de la “guerra contra el terror”. Tenen xarxes extenses de policies secretes i les seves presons estan plenes d'individus que han estat torturats en cooperació amb l'Agència Central d'Intel·ligència i altres instruments. Les seves economies estan obertes de par en par a la inversió estrangera i el neoliberalisme l'implementen des de fa anys.

Segon, en addició a aquests règims clients, el poder d'EUA es recolza en els països que s'han unit a través del projecte d'integració regional com el Consell de Cooperació del Golf. El CCG va ser fundat al 1981 entre Aràbia Saudita, Bahrein, Kuwait, Oman, Qatar i els Emirats Àrabs Units. Com un projecte d'integració regional, el CCG s'assembla al de la Unió Europea, aspirant a crear una única zona econòmica cobrint els sis estats membres amb lleis uniformes, les polítiques econòmiques, un banc central comú, i una mateixa moneda abans del 2010. Els països de la CCG són particularment aliats confiables dels EUA. La seva dependència dels treballadors immigrants significa que difereixen d'estats com Iraq, Iran, Egipte i altres parts on els forts moviments de classe obrera local representen una amenaça potencial. El CCG també és un reducte essencial per l'exèrcit dels EUA a la zona. Al 2003, les tropes dels EUA van moure els seus comandaments avançats de Centcom, el centre unificat del comandament per les operacions a 27 països, a Qatar. Al 2005, segons el reportatge del Congrés dels EUA, més de 100.000 militars dels EUA van ser ubicats a estats del golf (sense incloure els al voltant de 150.000 a Iraq o el personal de seguretat que es troba operant sota firmes privades).

Finalment, i encara més important, la tercera clau pel poder dels EUA a la regió és l'estat israelià. Des de la guerra de 1967, Israel ha jugat un paper d'importància defensant els interessos dels EUA a la regió. És l'arma que els EUA utilitzen quan vol aixafar els moviments populars però és incapaç d'envair directament. Existeixen molts exemples

d'això -començant al 1967 i continuant durant tots els anys 70-, atacs militars i assassinats israelians paralitzaren els moviments nacionalistes àrabs d'esquerres a tota la regió que amenaçaven al règims clients. Durant els anys 80, Israel ha utilitzat el mètode d'aixafament sobre les forces progressistes i els palestins al Líban. Encara més lluny, Israel ha promogut els objectius de política exterior dels EUA per tot el planeta. Era un partidari polític, militar i econòmic fonamental de l'apartheid a Sud-àfrica i als anys de màxim boicot i sancions era el conducte per les mercaderies del material del Sud-àfrica a Europa (una de les raons per la posició central d'Israel era el comerç de diamants al món). A Amèrica Llatina i Amèrica Central, les armes i l'entrenament israelià van ser utilitzats per armar i equipar les dictadures militars de la regió durant els anys 80.

Des dels inicis dels anys 90, dins del context d'un ambient geopolític global en general més favorable, els EUA han intentat refer la relació entre aquests tres pilars en vies a consolidar el seu poder i influència. L'objectiu subjacent d'aquesta política és lligar conjuntament aquests tres pilars en una única zona econòmica neoliberal (traduït per Condoleezza Rice com el "Nou Orient Mitjà" al 2006). És molt important comprendre aquesta estratègia: és clau per l'ambient regional en el qual s'estan desenvolupant les polítiques actuals de la zona, tan com la força específica que impulsa els plans econòmics tal i com és la Reforma Palestina i Pla de Desenvolupament (RPPD).

El nou Orient Mitjà i MEFTA

L'empenta principal de l'estratègia "Nou Orient Mitjà" és aprofundir les polítiques econòmiques neoliberals -com la privatització, els acords de lliure comerç, la reducció de sectors públics, obertura a la inversió estrangera, retirada dels subsidis de l'estat, etc.- a tots els estats de la regió. Durant l'última dècada, quasi tots els governs a la regió van acceptar aquestes polítiques persuadits per les institucions financeres internacionals com el Banc Mundial i el FMI, i recolzats per instàncies regionals com la Reserva Monetària Àrab i el Consell de Negocis Àrab.

El gir neoliberal és indicat per la ràpida onada de privatitzacions per tot l'Orient Mitjà: fàbriques, aerolínes, serveis postals, hospitals, bancs, les plantes elèctriques i d'aigua han estat traslladats a mans privades. I encara més important, des de la perspectiva de capital estranger i nord-americà, l'obertura dels camps de petroli i gas de la regió (i els decaiguts sectors de la indústria petroquímica) promet un canvi generacional complet en estructures de propietat. L'exemple més dramàtic d'això es troba, per suposat, a Iraq, on el govern recentment va aprovar el retorn de les quatre companyies petroleres occidentals més grans (les mateixes companyies que controlen el petroli iraquiana des de 1920 fins la nacionalització de 1972). Tot i la singularitat de la ocupació iraquiana aquest no és un exemple aïllat; en altres llocs del Golf les companyies petroleres estrangeres també estan guanyant l'accés al petroli i als recursos de gas que han estat prohibits per dècades. Al 2003, per exemple, a companyies petroleres estrangeres se'ls va permetre explorar en busca de gas a Aràbia Saudita per primera vegada en tres dècades. Les polítiques neoliberals han representat la retirada de subsidis sobre articles bàsics com aliments, combustible, electricitat i aigua, i també el lloguer. Tot això, com a imposició del Banc Mundial i el FMI a canvi de préstecs i altres ajudes. A principis de 1991, un préstec del Banc Mundial per Jordània estava condicionat a duplicar el preu de l'electricitat i a un augment en el preu de l'aigua per 140%. I aquest any a Egipte, on el 22% de la població viu sota el llindar de la pobresa, amb menys d'un dòlar diari i amb preus d'aliments que s'han duplicat respecte l'any passat, el govern va aixecar subsidis sobre els preus del combustible augmentant aquests preus més del 40%.

L'aspecte més transcendent del neoliberalisme a la regió és la posada en funcionament d'Acords Bilaterals de Lliure Comerç (FTAs). Els EUA han contractat FTAs amb països com Bahrein, Oman, Egipte, Jordània, Israel i Marroc. Aquests FTAs suposen que els països en qüestió obrin els seus mercats a companyies dels EUA i que els impedeixin el control de polítiques d'importació (o dificultar la circulació de capital estranger a la regió). Això representa la destrucció d'indústries locals i posa de manifest la ineptitud d'aquests països per estendre els serveis públics i el gast públic dissenyat per ajudar als pobres.

Hi ha un desenvolupament addicional de les FTAs a ala regió que és essencial comprendre: l'Àrea de Comerç Lliure de l'Orient Mitjà (MEFTA). Anunciat pels EUA a mitjans de 2003, l'objectiu de MEFTA és una única àrea de comerç lliure per tot l'Orient Mitjà pel 2013. La lògica rere la MEFTA és explícitament neoliberal: la riquesa màxima, la felicitat i la prosperitat seran aconseguides eliminant totes les barreres per les exportacions i els flux de capital dins i fora de la regió, tractant al capital estranger a la par amb el capital nacional, assumint els programes de privatització, admetent la propietat estrangera i reduint el gast estatal en els serveis socials.

Al juny de 2003, l'aleshores representant de comerç dels EUA Robert Zoellick va donar un discurs al Fòrum Econòmic Mundial a Jordània on va esbossar aquests principis com la base del pla de MEFTA. El discurs de Zoellick va mencionar que la pobresa, el número de desocupats, i el terrorisme eren conseqüència de l'autarquia àrab i el "Socialisme fallit". Va argumentar que si les economies es liberalitzessin i s'obrissin al capital estranger en un bloc de comerç regional, sens dubte aquests problemes serien solucionats. D'acord amb Zoellick, l'objectiu dels EUA "és ajudar a aquelles nacions que estiguin preparades per acceptar la llibertat econòmica i la llei, integrar-se al sistema de comerç global i col·locar les seves economies a l'era moderna".

L'estratègia d'EUA era negociar per separat amb països "Amics" a la regió utilitzant un procés graduat de sis passos eventualment dirigit a un complet FTA entre els EUA i el país en qüestió. Aquests FTAs individuals serien negociats fins que l'Orient Mitjà sencer passés a estar sota les influències de comerç dels EUA. En essència, la lògica que condueix al MEFTA és una zona econòmica de lliure comerç per tota la regió, assegurat pel capital israelià a l'oest i el capital del Golf a l'est, i enllaçant-se ambdós amb l'economia dels EUA en el nucli capitalista avançat. Això és el que per Condoleezza Rice representa el "Nou Orient Mitjà".

Normalització amb Israel

El punt àlgid d'aquesta visió és la integració econòmica i política d'Israel a la regió. És molt important comprendre aquest punt: la "Normalització" (tal com és anomenada per l'esquerra palestina i àrab) és la condició essencial de MEFTA i la visió neoliberal per la regió. Un rebuig a la normalització ha format per molt de temps una línia divisòria entre les forces progressistes a la regió i aquests governs i líders entusiastes en col·laborar amb Israel i l'imperialisme estadunidenc. L'argument bàsic rere el rebuig és que Israel no ha de ser considerat un país "Normal" a la regió mentre es negui a reconèixer la naturalesa explícitament colonial del Sionisme i negui als palestins el dret al retorn i a la autodeterminació. La insistència dels EUA sobre la normalització econòmica i política de les relacions dels Estats Àrabs amb Israel no és res nou. L'enllaç d'aquest objectiu amb les polítiques neoliberals, però, va sortir a la superfície durant els anys 90 amb els Acords d'Oslo. Quan Oslo es va desenvolupar, els EUA i les altres potències mundials van

patrocinar una sèrie de quatre cimeres consecutives, conegudes com Les Cimeres econòmiques de l'Orient Mitjà i Nord d'Àfrica (MENA), primerament assumides al Marroc al 1994. El govern jordà no es va inhibir al promocionar l'objectiu de la normalització de MENA, amb el seu Ministeri de Relacions Exteriors declarant obertament que les cimeres són "l'intent de crear interdependències econòmiques entre els Estats Àrabs i Israel, promovent els contactes entre els dos grups així com el comerç, la inversió i el desenvolupament".

Després de l'inici de l'alçament palestí a finals de 2000 i l'evident fracàs de les negociacions entre Israel i l'AP, el debat sobre una tendència cap a la normalització de les relacions amb Israel pot semblar equivocada. Fora del focus públic, els llaços econòmics i polítics entre Israel i els governs àrabs continuen millorant. Un exemple de l'enllaç essencial entre el neoliberalisme i la normalització són els contractes bilaterals de FTA. Cadascun dels contractes entre els EUA i els països a la regió contenen una clàusula que compromet al país en qüestió a la normalització amb Israel i li prohibeix qualsevol boicot de les relacions de comerç. Potser la confirmació més reveladora de la manera en que la normalització ha estat integrada en el projecte neoliberal és l'establiment de les suposades zones industrials anomenades (QIZ) a Jordània i Egipte. Aquestes zones sorgeixen com a conseqüència dels contractes econòmics entre els EUA, Israel, Jordània i Egipte. El seu establiment conté l'estranya condició de que els articles produïts a aquestes àrees industrials podien guanyar l'estatus de 'lliures d'impostos' pels EUA sempre que certa proporció de les entrades sigui israeliana.

La majoria d'aquests QIZ contenen fàbriques de teixit que actuen com a subcontractistes pel gran capital nord-americà com Walmart, GAP i altres cadenes de roba. Les pròpies fàbriques són possessió del capital regional i internacional, predominantment dels Emirats Àrabs Units, Israel, Xina, Taiwan i Corea. Tot i que és difícil determinar la mida del personal de QIZ amb exactitud, es calcula que a Jordània compten amb més de 40.000 treballadors, la majoria d'ells són treballadors immigrants de Bangladesh, Sri Lanka, i altres països sud-asiàtics. Les condicions en les que treballen són horribles i estranyament abordades pels esquerranosos àrabs i sindicats. Cap llei de treball és aplicable i als treballadors se'ls prohibeix associar-se als sindicats. El sou és tan baix com de 2 cèntims l'hora, amb un sistema de torns de 72 hores. Els treballadors són colpejats amb regularitat, agredits sexualment, i forçats a viure en condicions summament abarrotades i de brutícia. Han de pagar la seva pròpia manera d'arribar a l'Orient Mitjà i els seus passaports els són confiscats a l'arribada.

Aquests QIZ han arribat a dominar el comerç bilateral entre els EUA i Jordània (i en menor grau, Egipte). Abans de 2007, el govern nord-americà va informar que les exportacions dels tretze QIZ establerts a Jordània suposaven un sorprenent 70% de les exportacions jordanes totals cap als EUA. Egipte va iniciar el seu primer QIZ al 2004 i ara té un total de quatre d'aquestes àrees. Abans de 2006, la proporció de les exportacions egípcies als EUA produïdes als QIZ havia assolit un 26% de les exportacions totals.

Aquestes zones són construïdes per soldar el capital israelià i l'àrab, integrant-los amb el mercat i l'imperi estadunidenc, en l'explotació conjunta de la mà d'obra barata. No es pot trobar una descripció més clara sobre com els EUA preveuen el Nou Orient Mitjà.

Destruint la unió popular

Un corollari d'aquesta visió motivada pels EUA és la d'una única zona econòmica neoliberal connectant el capital israelià i el de l'Orient Mitjà en un sostingut intent per fracturar i violar les formes d'unió política i resistència social, tan nacional com regional, que mantenen la seva oposició al neoliberalisme. La política exterior dels EUA a l'Orient Mitjà està preocupada per aïllar i destruir les forces oposades a la seva visió.

Per això, la intervenció militar dels EUA a la regió ha de ser compresa com a necessària per la "Pau" neoliberal. Amb la ocupació estadounidense a Iraq, i les amenaces i intents de desestabilitzar i atacar Iran, Síria i el Líban els EUA ajuden i financen a aquelles forces socials que esperen que actuïn com a subordinats als seus interessos a la regió, a la vegada que prossegueixen la normalització amb Israel com ho fan els governs jordà i egipci. El factor més important a la política dels EUA és limitar les capacitats dels països a la regió per exercir el control independent sobre la política exterior o econòmica. En aquest sentit, sense considerar els règims actuals (i no hem d'oblidar que els països com Iran i Síria tenen els seus propis calabossos plens de presos polítics), els interessos nacionals d'aquests països desentonen inevitablement amb les formes del poder que els EUA intenten imposar sobre la regió.

En el cas de Palestina, aquesta fractura de la unió nacional de la resistència és crucial per l'èxit del projecte neoliberal a la regió. Degut a la íntima relació entre la normalització amb Israel, i la visió estadounidense per una zona econòmica neoliberal única, estesa per tot l'Orient Mitjà, la lluita palestina té un lloc central dins de la lluita antiimperialista regional més àmplia. El fet de que després de seixanta anys els palestins s'hagin negat a acceptar la seva expulsió entre 1947-1948 i continuen exigint el dret al retorn i a viure a la seva regió és una amenaça potent al caràcter injust i racista de l'estat israelià, però també per la naturalesa del poder dels EUA a la regió. Aquest és el per què és impossible desenvolupar qualsevol moviment progressiu a la regió que no estigui relacionat amb la lluita palestina. Tots els conflictes populars a la regió estan entrelaçats amb l'assumpte de Palestina.

Això també vol dir que els conflictes populars en contra de la imposició del neoliberalisme actuen per reforçar la lluita palestina. Les vagues recents i les manifestacions de treballadors al poble de Mahalla a Egipte són un exemple d'això. Mahalla acull a la fàbrica de teixit més gran de l'Orient Mitjà (amb una força laboral de 27.000 treballadors) i també és la ubicació d'un dels OIZ d'Egipte. Durant dos anys aquests treballadors han estat al centre d'una de les onades de vagues més grans a l'Orient Mitjà, culminant recentment en un intent de vaga al 6 d'abril de 2008 que es va enfrontar a la repressió més sagnant per part del govern egipci. Durant aquestes accions, els treballadors es van manifestar alçant cartells denunciant els propers enllaços entre el president egipci Hosni Mubarak i el FMI, del govern nord-americà, i contra el procés de la normalització amb Israel. Aquestes vagues han de ser compreses no només en el seu sentit econòmic de millorar sous i condicions de treball a les fàbriques egípcies sinó també a través de la manera en que, inevitablement, enfronten la naturalesa del règim egipci i el seu paper en la configuració del poder dels EUA a l'Orient Mitjà.

Aquest és el mateix context en el que el PRDP i els moviments de l'Autoritat Palestina han d'estar ubicats. Des de l'inici de la ocupació israeliana a Cisjordània i la Franja de Gaza al 1967, Israel ha tingut per objectiu trencar a la població palestina d'aquestes àrees, mantenir-les en nuclis poblats aïllats i separats entre sí per colònies israelianes, camins, i instal·lacions militars. A aquests pedaços de territoris -descrits encertadament

com a Bantustants per molts analistes referint-se a les “Pàtries” negres desenvolupades sota l'apartheid de Sud-àfrica- podrien donar-los els accessoris de l'autonomia. Però en realitat no serien res més que presons a l'aire lliure. Enlloc del regnat militar israelià directe sobre la població palestina en aquestes àrees, unes directives palestines inactives farien de mitjanceres del control israelià. Com a totes les presons, el control legítim quedaria amb aquests que subjecten les tecles: per exemple els exèrcits d'ocupació israelians que continuen regulant l'entrada de tots els articles, les persones i els serveis.

El procés d'Oslo va ser dissenyat per formalitzar l'establiment d'aquests Bantustans palestins i atorgar-los la benedicció de la “Comunitat internacional” a una AP submissa. Tot i que aquesta intenció va ser afectada per l'origen de l'alçament palestí popular al setembre de 2000, és dolorosament obvi per qualsevol a qui li interessi mirar el mapa final de Cisjordània i la Franja de Gaza que aquests Bantustans han assumit una existència real amb els contorns finals del mur de l'apartheid rodejant els poblats i pobles a Cisjordània. Un esquema complicat de punts de control, documents d'identitat, i permisos regulen totalment l'entrada dins i fora d'aquestes àrees tan de les persones com de les mercaderies.

Podem veure la realitat d'aquest sistema de control en el cas de Gaza, que potser pot ser millor comprès com una prova pel cas de Cisjordània. Perquè el govern de Hamas a la Franja de Gaza no ha acceptat la visió de Bantustanització o la normalització, Israel simplement ha decidit bloquejar a un milió i mig de persones dins d'una presó a l'aire lliure i intentar la seva submissió o rendició fent-los passar gana. L'Autoritat Palestina, tot i la unió irònica de Cisjordània i la Franja de Gaza, ha acceptat aquest calvari en general. Efectivament, és un exemple sorprenent de com el lideratge de l'AP ha arribat a assumir l'idioma d'Israel sense esforç, un document de RPPD diu que la culpa del setge sobre Gaza ha de ser col·locada als peus de Hamas, ignorant el fet de que el tancament israelià sobre la Franja i la seva separació de Cisjordània no són un fenomen nou, però han estat evolucionant des de 1989 com a part d'una estratègia clara per fracturar el territori.

Els capitals regionals palestins estan completament integrats a aquest projecte a través dels esquemes econòmics conjunts amb les zones industrials assenyalades anteriorment. Aquestes forces es beneficien directament dels formats del Bantustan i els seran consentits alguns espais econòmics controlats en els quals puguin acumular beneficis. Quan la conferència d'inversió de Palestina es va desenvolupar, ells no estaven subjectes a les mateixes restriccions de moviment com la resta dels palestins. Beneït per la denominació de “Pau” de la “Comunitat internacional”, aquesta solució va ser enunciada com “l'Estat palestí”.

En realitat, aquests trossos de territoris i zones industrials no tenen res a veure amb l'autodeterminació. Dins d'aquest mapa en evolució, Cisjordània es converteix en la via d'accés més gran per Israel cap a l'interior de l'Orient Mitjà. Les enormes autopistes que corren d'est a oest per tot Cisjordània, i que connecten les ciutats israelianes del Mediterrani amb els assentaments a la Vall del Jordà estan clarament dissenyades per molt més que el tràfic local: està planificat el seu funcionament com a conductes pel comerç entre Israel i el Golf (per Jordània i Cisjordània). L'èxit de MEFTA, i la normalització paral·lela amb Israel en un Orient Mitjà neoliberal, estan directament imbricats amb el bon final d'aquest procés.

Conclusió

Activistes i partidaris de la lluita palestina dediquen molt de temps a documentar i transmetre, per una audiència més àmplia, les horribles condicions de la població palestina a Cisjordània i la Franja de Gaza. La lletania dels abusos a que fan front els habitants de Gaza sota el setge, la construcció en curs del mur de l'apartheid a Cisjordània, les maneres amb que el moviment i la vida quotidiana són regulades per ordres militars israelianes, i els nivells sempre -en creixement- de la pobresa són tots meticulosament catalogats.

Aquests fets són essencials per explicar la profunditat i abast del control israelià sobre Palestina. Per aquells que no han tingut la oportunitat de viure o presenciar aquestes condicions de primera mà, la 'rutinització' de la misèria que és la realitat de la vida diària a Palestina necessita ser transmesa.

Encara és necessari entendre que una apel·lació a la solidaritat basada en les violacions mai vistes dels drets humans no arriba el suficientment lluny. Els palestins no són víctimes sinó un poble en lluita. Aquesta lluita va més enllà dels límits de Cisjordània i la Franja de Gaza: és un component central d'una lluita regional més àmplia. Avui és impossible comprendre els esdeveniments a qualsevol país de l'Orient Mitjà sense situar el context nacional dins de la única, coherent, i unificada ofensiva que els EUA i altres estats imperialistes estan duent a terme contra els pobles de la regió. No és simplement la profunditat del sofriment o la longitud de l'exili el que fa a la lluita palestina un imperatiu de la solidaritat internacional en l'actualitat. També és la ubicació central de la lluita dins del context més ampli de la resistència global contra l'imperialisme i el neoliberalisme.

Al cor d'aquest marc regional hi ha la relació intrínseca entre el desenvolupament del capitalisme neoliberal a l'Orient Mitjà i la normalització de les relacions amb Israel. Tots els esforços dels EUA i els seus règims servidors a la regió són destinats a promoure aquests temes interrelacionats. No és fortuït que els debats més importants a les reunions regionals -sigui entre Rice, representants del Quartet i les altres figures internacionals- girin entorn a vies d'animadors projectes conjunts entre el capital israelià i el regional, incloent capitalistes palestins. Aquest és el per què de que els contractes bilaterals FTA dels EUA exigeixin la normalització amb Israel, i el per què s'ha fet un esforç enorme amb esquemes com el de les Zones Industrials Qualificades.

Els activistes de la Solidaritat poden jugar un paper fonamental en rebutjar i prevenir aquest procés de normalització. Mentre això ha estat, des de fa molt de temps, una demanda de l'esquerra palestina i àrab, la crida ha guanyat una urgència renovada seguint l'anunci del pla de MEFTA de Bush al 2003. Al 2005, organitzacions palestines d'origen popular van fer una crida a un moviment global de boicot i sancions contra l'estat israelià en forma d'una campanya similar a la que es va realitzar contra l'apartheid sud-africà. Des d'aleshores, grups estudiantils, municipalitats, artistes, i sindicats obrers al voltant del món han aprovat resolucions a favor d'aquesta crida del 2005.

Aquest moviment és crític per la lluita a la regió. La solidaritat internacional no és una qüestió de caritat o ajudar al "desafortunat". És essencialment una qüestió de recolzar a les persones en la seva lluita. La crida de boicot i sancions reforça i estreny a aquestes forces regionals que es neguen a una normalització amb la ocupació i l'apartheid a Palestina. Això apunta contra el suport internacional -ideològic, econòmic i militar- que permet continuar l'apartheid israelià.

L'esforç de deslegitimar i impedir la normalització amb l'estat israelià no només és una acció de solidaritat amb la lluita palestina. També és un element indispensable de recolzament a altres pobles a la regió o molts altres moviments populars per tot l'Orient Mitjà, envoltats en la lluita contra la ocupació del EUA a Iraq i que intenten prevenir l'acció militar contra Iran. Però més essencialment -degut al paper central regional a favor de la hegemonia global amb els EUA- el que passa a l'Orient Mitjà té implicacions per tots. Enfrontar les polítiques neoliberals que han estat tal catàstrofe per la vasta majoria de les persones al món depèn críticament del nostre èxit futur.

Adam Hanieh està fent el doctorat en Ciència Política a la Universitat de York (Toronto, Canadà).